MAGONAL ALS FILMSPELER

Toen Magonal voor het eerst in zijn wagentje door het Bois de Boulogne werd gereden, was het een prachtige lentedag. De vogels zongen, de boomen vertoonden hun jonge frissche loover, het gras was sappig groen alweer, en hier en daar kwam de lieve fijne voorjaarsbode, het sneeuwklokje, eruit opkijken. De vele voorbijgangers zagen er, de drukkende tijdsomstandigheden in aanmerking genomen, opgewekt uit. Het voorjaar leek zijn vriendelijkheid en vroolijkheid wel aan allen te hebben meegedeeld; jong en oud, arm en rijk, ze hadden allen dezen dag iets van de blijde lente over zich.

Ook Magonal was vroolijk gestemd. De heerlijke sensatie weder in de buitenlucht, in de weldoende buitenlucht te wezen, na een jaar ongeveer in het hospitaal te hebben doorgebracht; het zalige gevoel van de luwe, lieve lente om zich henen, de lente, die hij niet geloofd had, ooit meer te zullen beleven, — het stemde hem tot blijde dankbaarheid.

Dat zijn gelaat zóo misvormd was, dat een groote doek, om kin en mond gelegd, het bedekken moest; dat beide zijn beenen door een granaatscherf waren weggeschoten, in dit uur van genot dacht hij daar niet aan. Gretig snoof hij de lentelucht op, en zijn oogen lachten. Magonal had een gelukkig humeur; hij leefde in een sfeer van hoogere onverschilligheid, zou men kunnen zeggen. Wel had de verwoesting van zijn lichaam hem zeer verdroten, hem, die eens een bij uitstek knap en welgebouwd man was geweest, en als acteur aan de Porte Saint Martin de lieveling van het publiek; wel was de zekerheid, dat hij, hartstochtelijk tooneelspeler, nu zijn schitterende carrière voor goed afgebroken zag, hem een gruwelijke teleurstelling geweest; doch een haast kinderlijke zorgeloosheid had hem, den op zijn ziekbed verwenden man, zijn heele leven na de verwonding als een vreemden droom doen zien; en nooit was zijn lot in al zijn gruwelijkheid tot zijn begrip doorgedrongen. Hij leek wel niet te kunnen zien, hóe afschuwelijk hij was verminkt voor zijn heele leven, en wát daar eigenlijk de gevolgen van zouden zijn. Dat hij nooit meer zou kunnen spelen, wist hij, maar de paar jaren, aan het front doorgebracht, leken hem van zijn oude beroep wel wat vervreemd te hebben. Hij dacht er weinig over en als gepantserd in een soort van zonderlinge onverschilligheid, — een gemoedstoestand, waarin velen van het front terugkomen, — nam hij het leven als het was . . . .

In het zachte zonnetje zit hij zoo'n beetje te soezen, als eensklaps een luide groet vlak in zijn nabijheid weerklinkt. Een paar fijne, keurig gehandschoende handen worden hem toegestoken. Hij kijkt op, ziet een slanke, mooie vrouw met schitterende oogen vóor hem. Haar koninklijk eenvoudige tailormade zit haar als aangegoten. Een fijne framboiseroode toquehoed doet haar donker sprekend gelaat prachtig uitkomen. Er spreekt uit haar heele persoon zoowel elegantie als een heerlijke jonge levenslust.

„Hortense, ben jij het?" zegt Magonal hartelijk, terwijl hij met zijn handen haar beide lieve handen grijpt.

„Mon ami, mon cher ami," begint de jonge vrouw, „wat hebben we elkaar in lang niet gezien. Hoe gaat het?" . . . .

Maar de woorden stokken haar in de keel bij het bedenken, dat hij schrikkelijk gewond moet zijn om zoo te worden rondgereden. Sprakeloos tuurt ze naar den witten kinband, om dan haar blikken langs de in een plaid gewikkelde beenen te laten glijden.

„Hoe het gaat? — Ja, hoe het gaat? Het is moeilijk te zeggen. Het is een ongeluk, niet waar? Als ze je zoo verminken. Maar het is voor het vaderland, denk ik maar. Is het niet zoo?"

„Ja, voor het vaderland," zegt de jonge vrouw op aarzelenden toon.

„Voor het vaderland," herhaalt de gekwetste nu nog eens stelliger dan daarnet, „voor het lieve vaderland. Dat is een heele troost."

„Ja-a-a . . ." weifelt de jonge vrouw.

„Maar, e . .e, heb je dan geen pijn geleden?" vraagt ze zenuwachtig, terwijl de tranen haar langs de lieve wangen loopen. — „Ja, ja, dat spreekt," antwoordt hij, „mijn halve onderkaak is weg, hè. En dan mijn beenen . . allebei.."

Hij wijst naar de plaid, waarin hij gewikkeld is.

„Erg gewond?" — „Neen, eraf. Allebei."

DE NATIONALE VROUWENRAAD.

Verleden week had in Café Parkzicht te Amsterdam de Algemeene Vergadering plaats van den Nationalen Vrouwenraad. Onze foto geeft het Bestuur. Van links naar rechts zittend: Mej. Sandt van Noot, secretaresse; Mej. Johanna W. A. Naber, Presidente; Mej. Baelde, eere-presidente. staande: Mej. Reesse; Mevrouw Sanders-Huidekoper; Mej. Dr. Van Manen'

De jongedame ziet nu eerst met schrik, hoe smal en bijna leeg de plaid daar is.

„Het is ontzettend, arme, beste kameraad," schreit ze zacht, en drukt hem de beide handen nogeens vol deelneming.

„Ja, pleizierig is het nu juist niet," zegt hij op eenigszins luchtigen toon, „en het beroerdst is, dat ik nooit meer spelen kan." — „Nee, dat is zoo," zegt de jonge vrouw, en kijkt hem met een onthutst gezicht aan.

„Maar wie weet? Hou maar goeden moed," voegt ze hem in haar zenuwachtigheid toe, en drukt hem verstrooid vluchtig de hand tot afscheid. De gekwetste kijkt haar wat verbaasd na, en ziet haar Médon, den karakterspeler van het Théatre français, een knappen, jongen kerel, aanspreken, en met hem verder wandelen.

„Dat is beter omgang voor haar," zegt hij met een glimlach, die echter niet zonder een komende bitterheid is.

Kort daarop komt Xavier, de komiek van het Odéon, op hem toeschieten.

„Maar mijn allerbeste, wat een onverwacht geluk," roept deze hem opgewonden tegemoet, „je bent als uit den doode opgestaan. Welkom in Parijs, kerel, welkom. Wanneer zien we je weer aan het theater?" . . .

De sombere blik van den invalide doet hem zijn druk gepraat afbreken. „Maar . . . .", stottert hij, „ben je dan zoo erg gewond, kerel? Beste kerel?"

„Alleen de helft van mijn onderkaak weg, en allebei mijn beenen," antwoordt Magonal.

„Kerel, kerel, dat is verschrikkelijk," barst Xavier uit, „als ik iets voor je doen kan, zeg het dan . . ." — „Wat zou je kunnen doen, ..." zegt de invalide schamper.

„Anders steeds tot je dienst, allerbeste, je zegt het maar. Eén coup de téléfone, en Xavier staat voor je."

„Dank je, dank je," glimlacht Magonal wat pijnlijk terug.

„Nu, adieu, tot spoedig; het zal me een voorrecht zijn weer eens gauw bij Maleine een glaasje met je te drinken, kerel."

En als Xavier deze welgemeende troostwoorden heeft afgerateld, schudt hij zijn kameraad de hand, wendt zich snel om, roept 'n taxi aan, en tippelt er op zijn krachtige jonge beenen heen, werpt al loopend den chauffeur het adres toe, en wipt luchtig en behendig als een kat 't voertuig in.

„Hij gaat nu alléén naar Maleine, hij heeft mij niet noodig," praat Magonal in zichzelf, „het gaat gauwer alleen; ik houd maar op; wie neemt nu ook een kerel in een lammenwagentje op sleeptouw . . . . Het is te lastig."

En de schouders schokkend, laat hij snel daarop volgen:

„Bah! Ik zal me eraan moeten wennen alleen te zijn. Mij heeft niemand noodig. Ik ben te lastig . . . ."

En hij neemt zich vast voor, zich te wennen aan de gedachte, dat hij een lastpost is, en op den duur wel niemand met hem zal willen omgaan.

„Het is wel hard, zie je," mompelt hij, „maar zoo is het leven nu eenmaal. Het leven. Het leven. Het is toch ook zoo heerlijk. Vooral als je het, zooals ik, al had afgeschreven. Die kleine ongemakken, die kleine onaangename ervaringen van egoïsme om je heen, die ellende zelf, dat ik mijn roeping niet meer volgen kan, en nooit meer spelen, . . . het is alles wel afschuwelijk. Maar ondanks dat alles, het leven is toch zoet. Hoe heerlijk schijnt de zon, hoe lieflijk schiet het jonge groen uit, hoe zoet kweelen de vogels. Die heerlijke lentelucht, de geur van de jonge, frissche, hernieuwde wereld, de zoete reuk van het leven. Het is nog beter, als een gehavend wrak te lèven, dan dood te zijn . . ."

Nog verscheidene malen op zijn ritje in het Bois, in de straten, op de boulevards, wordt hij aangesproken door vrienden en vriendinnen, en allen zijn om beurten verschrikt en begaan, en allen zeggen hem, dat hij op hen rekenen kan, en allen verlaten hem heel spoedig om naar een café, het theater of op bezoek bij een vriend of vriendin te gaan.

„Bah," zegt Magonal, „dat kun je den menschen toch zeker niet euvel duiden. Ieder voor zich. Dàt behoort óok bij het leven. Bij het leven, dat ik zoo liefheb. Ik moet daaraan wennen. En ik zal eraan wennen, aan mijn nieuwe leven."

DE ONGEREGELDHEDEN TE AMSTERDAM.

Op 4 en 5 April hadden te Amsterdam eenige niet-ernstige ongeregeldheden plaats veroorzaakt door vrouwen, die brood wenschten zonder bon. Zij verzamelden zich voor de bakkerswinkels, waarvan er enkele werden geplunderd. Tactvol optreden van politie en huzaren wist erger te voorkomen. Op de foto hierboven ziet men de vrouwen zich verdringen voor de Brood- en Beschuitbakkerij „De Toekomst". Bereden politie houdt de wacht.

Toen hij, door den knecht naar zijn quartier gedragen, voor het venster, naar de voorbijgangers kijkend, zat te lunchen, werd zijn aandacht plotseling getroffen door een reclamewagen. Een daarop staand bord vermeldde:

Cinema Véber.
Chaussée d'Antan.
alle avonden
„Murat"

met den beroemden acteur Désiré Magonal in de hoofdrol.

Hij verschrikte zichtbaar. Wat was dat lang geleden, dat hij voor de Aviron-Company „Murat", zijn beste rol speelde, de rol, die unaniem door de critiek werd geprezen, en door het publiek avond aan avond was ontvangen met een bijval, die vaak tot een ovatie werd.

Zonderling, zonderling nochtans, mijmerde hij, dat hij dat was geweest, die zoo'n rol eens had gespeeld. Het was bijna ongelooflijk. Het leek hem als àlles van vóor den oorlog: in een andere wereld gebeurd. Zoo vreemd. Zoo ver-af.